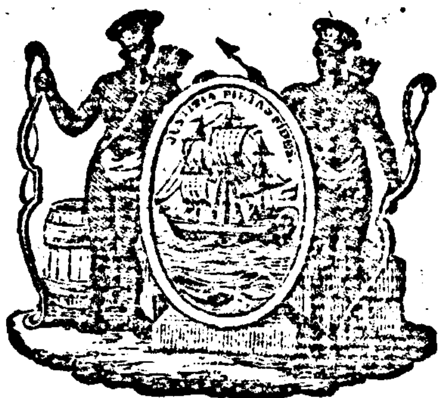
N°. 66. A°. 1840.

ZATURDAG, den 15den AUGUSTUS.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

NOTIFICATIE,

van den 11 Augustus 1840.

De Gouverneur Generaal ontwaard hebbende de moeijelijkheden, welke er voor de Ingezetenen zich somwijlen voordoen, uit hoofde van hunne onbekendheid met de namen van diegenen, die in de Burgerregisters zijn ingeschreven; heeft goedgevonden en verstaan te bepalen, dat voortaan op de gewone kantoor uren ter Gouvernements Secretarij zal gevaceerd worden, om aan belanghebbenden deswegens de noodige mededeelingen te doen, immers voor zoo verre betreft de geslachts- en voornamen der in die registers ingeschrevene personen.

De Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen,
J. C. RIJK.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,
De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Gouvernements Secretarij.

Paramaribo, *den 11 Augustus 1840.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de na volgende Slaven, als:

1°. Mr. P. FIERS SMEDING, voor den Slaaf *Andries;* hem in eigendom toebehoorende.

2°. De Weduwe JUDA MACHIEL de VRIES, geboren ALEXANDER, voor de Slavin *Premiere* en haar Kind *Paul;* haar in eigendom toebehoorende.

3°. De Weduwe J. A. C. HIRSCHFELD, geboren A. C. BUSCH, voor den Slaaf *Willem;* haar in eigendom toebehoorende.

4°. SALOMON SOESMAN Junior, voor den Slaaf *Laurens;* hem in eigendom toebehoorende.

5°. ISAAC BROMET, voor de Slavin *Petronella;* hem in eigendom toebehoorende. — En

6°. J. van BEERENSTEIJN, voor de Slavin *Cornelia* en haar Kind *Alexander;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie weken*, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. de VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

Parijs, 28 Mei.

Een der Londensche dagbladen zegt, dat een groot aantal jonge Britten, bewonderaars van *Napoleon*, besloten hebben aan den togt naar St. Helena deel te nemen, en, uit vrees voor moeijelijkheden ten dezen aanzien van den kant der Fransche regering, zelve een schip ten dien einde zullen uitrusten. De gewone correspondentie, hiervan melding makende, voegt er bij, dat de Fransche Policie narigten uit Londen heeft ontvangen, die eene levendige bezorgdheid bij het ministerie hebben opgewekt. Men beweert namelijk, dat Prins *Lodewijk Napoleon* voornemens is insgelijks zich aan boord van een Engelsch schip naar St. Helena te begeven, vergezeld van een groot aantal zijner aanhangers, ten einde bij het opgraven van het gebeente des keizers aldaar tegenwoordig te zijn. Wij willen wel aannemen, leest men verder in de gezegde correspondentie, dat het eenige doel van dezen stap is, eene hulde aan *Napoleons* nagedachtenis toe te brengen, doch eene dergelijke demonstratie van de zijde van iemand, zoo als de prins, na het gebeurde te Straatsburg, verdient de ernstigste aandacht der Fransche regering, en wij hopen, dat de noodige maatregelen zullen genomen worden, ter voorkoming, dat de tegenwoordigheid van prins *Lodewijk* te St. Helena niet door eenige nieuwe dolzinnigheid worde gevolgd. Men verzekert, dat er reeds onderhandelingen zijn aangeknoopt om van het Engelsche gouvernement te verkrijgen, dat het niet aan eenig vaartuig veroorlove St. Helena aan te doen, terwijl de Fransche commissarissen zich aldaar zullen bevinden.

— De *Revue de Paris*, over het wetsontwerp betrekkelijk *Napoleon's* asch sprekende, zegt: » Wat Europa aangaat, zonder vrees kan het die opwelling van dankbaarheid en sympathie jegens eene roemrijke gedachtenis toezien. Die vereering van herinneringen heeft niets dreigends voor hetzelve. Het aandenken van *Napoleon* te vereeren, is niet zaden van oorlog strooijen en uittartingen doen, het is al de weldaden van den vrede en al de redenen die ten behoeve van het algemeene heil voor eene vreedzame toekomst pleiten, aan den geest der volkeren herinneren. In het zeggen, dat *Napoleon* Frankrijks wettige souverein was, ligt niets verwonderens of stootends voor de Europische diplomatie, die zoo vaak met hem onderhandeld heeft. Er ligt hierin onvoorzigtigheid noch tarting, het is blootelijk de erkenning van een onbetwistbaar feit." — Aangaande de Napelsche zaak leest men in het tijdschrift: » De onderhandelingen, aangevangen om eene botsing tusschen Napels en Engeland te verhoeden, zullen tot eene gemakkelijke ontknooping leiden. Engelands vorderingen tot schadevergoeding zijn niet hoog; naar men verzekert, bepalen zij zich bij 80,000 ducaten. De Fransche compagnie die nopens de exploitatie des zwavels met den koning van Napels een contract had, zal schadeloos worden gesteld. Alle reden van vijandschap tusschen Groot-Brittanje en het koningrijk van de Beide Siciliën zal dus worden weggeruimd, gelijk mede het gevaar hetgeen de gewapende tegenwoordigheid der Engelschen in het hart van Italië voor het Europische evenwigt inhield. Nu blijft slechts de vraag aangaande den Franschen handel in Sicilië. Zonder twijfel is deze geen voorwerp van onverschilligheid of vergetelheid geweest."

— Uit Weenen meldt men het volgende: Het Braziliaansche regentschap had zich aan ons hof gewend tot erlanging van eenen leeraar in de regten voor don Pedro II; terwijl nu een beroemd Lombardisch professor de hem toegedachte betrekking afsloeg, hebben ook de kamers te Rio Janeiro zoo hevige tegenspraak tegen de beroeping van een' vreemdeling doen hooren, dat de geheele zaak achterwege blijft.

Redevoering van den heer van Sytzama over de begrootings-wetten.

Edel Mogende Heeren!

»Slechts zeer kort wensch ik uwe aandacht bezig te houden, ten einde de redenen aan te geven, welke mij in het uitbrengen mijner stem omtrent de begrootingswetten voor 1840 zullen leiden.

Bij het eerste voorstel onzes voorzitters, om de begrootingswetten in deliberatie te brengen, is het U Edel Mogenden bekend, dat ik heb voorgesteld de discussiën te verdagen tot dat de verwacht wordende wet, omtrent de zes en een halve millioen voor het sijndicaat, welke in naauwe betrekking tot de begrooting stond, zoude zijn ingekomen; ik voedde daarbij nog de flaauwe hoop, dat de regering zich tevens dat uitstel zoude ten nutte maken, om van hare volharding in het weigeren van de zoo algemeen begeerde ministeriële verantwoordelijkheid terug te komen.

Mijn voorstel, door enkelen ondersteund, werd door de vergadering bij acclamatie aangenomen.

De regering heeft aan het uitgedrukt verlangen voldaan, en eene wet tot aanvulling van de begrooting voor het sijndicaat ingezonden, ten gevolge waarvan de deliberatiën over de begrootingswetten zijn bepaald geworden op woensdag jl. Het oogenblik der bepaalde beraadslaging daar zijnde, werd ons door den minister van financiën de terugkeer der regering tot mildere beginselen aangekondigd, en de belofte gedaan dat de regering aan het standvastig uitgedrukt verlangen der Staten-Generaal zoude voldoen, en binnen kort een wetsontwerp, tot regeling dier verantwoordelijkheid, zoude aanbieden. Bij die gelegenheid, Edel Mogende Heeren! heb ik behoord tot degenen, welke meenden dat wij niet mogten berusten in de bloote belofte alleen, maar dat wij in deze voor den staat zoo gewigtige aangelegenheid verpligt waren, daadzaken te vorderen, en dus het daartoe strekkende wetsontwerp zelf te verlangen, voor wij tot de beraadslaging over de begrootingswetten konden overgaan. Eene overgroote meerderheid besliste in dien zin, en de beraadslagingen werden op nieuw uitgesteld, terwijl de regering, — ik moet het erkennen, — zich beijverd heeft om aan ons verlangen te voldoen, en reeds op voorgisteren het verlangde wetsontwerp aan deze kamer heeft ingezonden, ten gevolge waarvan de beraadslaging over de begrooting toen op dezen dag is bepaald.

Tot hiertoe genaderd; Edel Mogende Heeren, meen ik te kunnen vragen: met

welk doel werd het uitstel der beraadslagingen over de begrootings wetten verlangd? Tot tijd en wijle dat, in plaats van de belofte het wetsontwerp zelf, houdende ministeriele verantwoordelijkheid, zoude zijn ingekomen. Met welk doel werd door de aanzienlijke meerderheid in dien geest beslist? Zeker met geen ander, als dat men de verwerping of aanneming der begrootingswetten in een direct verband stelde met het werkelijk aanbieden van een wetsontwerp, houdende verantwoordelijkheid van ministers. Met andere woorden, dat de vertegenwoordiging in deze hoogst gewigtige aangelegenheid gebruik meende te moeten maken van den eenigen constitutionelen hefboom, het weigeren van subsidien, indien niet wierd voldaan aan het door haar zoo stellig te kennen gegeven verlangen, moetende strekken tot het bekomen van zekerheid, dat een verkeerd beheer van 's lands geldmiddelen, gelijk er heeft plaats gehad, voor het vervolg zoo veel mogelijk geweerd worde, welk doel niet anders dan door de invoering van de verantwoordelijkheid der staatsambtenaren bereikbaar is, en bovendien gebiedend gevorderd wordt, zoo wel in 's lands belang als der koninklijke majesteit. — Maar ook, integendeel, dat bijaldien aan de vordering der Staten-Generaal door de regering wierd voldaan, de zedelijke verpligting op de Staten-Generaal rustte, geene subsidien te weigeren en dus de begrootings-wetten aan te nemen.

Tot welk einde, met welk doel anders, ik vrage zulks met vertrouwen, — de uitspraak over de begrootings-wetten vertraagd? zoo niet om dezelve af te stemmen, indien de regering in hare weigering bleef volharden; om dezelve aan te nemen, indien de regering dien verlangden waarborg voor de toekomst aanbood, en dus van hare zijde de meest beduidende schreden deed van toenadering tot de mening van deze Kamer, en ter bevordering van het gemeen overleg. — Welke klem zoude er anders in de bedreiging, van subsidien te zullen weigeren, indien er niet aan ons verlangen wierd voldaan, gelegen zijn? indien niet de voldoening van de zijde der regering gepaard ging met de opheffing onzerzijds der bedreiging van weigering, en dus van het toestaan der subsidien?

Of zouden wij, door ons uitstel, ingewikkeld de regering een uitzigt hebben willen openen, waarvan wij de verwezenlijking niet bedoelden? Dit lag zeker even weinig in de bedoelingen der Kamer, als het beneden mijne wijze van zien en handelen zoude geweest zijn.

Ik erkenne gaarne, dat die elf leden, welke tegen elk uitstel der discussie over de begrootings-wetten hebben gestemd, en dus de begrooting niet hebben gebezigd als middel ter bekoming van de ministeriële verantwoordelijkheid, op een geheel ander standpunt staan, maar wij, die dit uitstel hebben verlangd tot het bewuste doel; wij, die door dit grondwettig middel ons doel hebben bereikt, — mogen ons gelukkig achten dezen gewigtigen waarborg voor dien prijs te hebben bedongen, en ik zal dus, indien de minister van financiën ad interim mij de verzekering kan geven, dat de regering tevens van haar voorstel, omtrent voortdurende middelen, waardoor wij onze geheele grondwettige kracht zouden verliezen, en aan de ministeriële verantwoordelijkheid niets hebben, heeft afgezien, volgaarne de begrootingswetten aannemen.

Ik heb steeds behoord onder degenen, die het fatale volhardingsstelsel hebben bestreden; negen jaren lang heb ik de buitengewone inspanning mede tegengewerkt, en ontelbare malen den gapenden afgrond aangewezen welken wij naderden; — helaas! mijne vooruitzigten zijn maar al te zeer bewaarheid geworden. — Denk niet, Edel Mogende Heeren! dat ik, die niet in de bijna algemeene begoocheling hebbe gedeeld, er nu behagen in schep onze dwalingen en misslagen in het geheugen terug te roepen: — verre van mij; mijn hart bloedt bij de herinnering derzelve; maar ik meende dit weinige te moeten aanstippen, om daardoor aan te toonen, dat de ongelukkige toestand van zaken, welke daardoor is geboren geworden, *thans bestaat*, en dat, hoewel zulks tot mijne hiervoren reeds genomen conclusie niets afdoet, naar mijne overtuiging, aan geen lager cijfer der begrootingswetten voor het loopende jaar te denken is, maar integendeel die voor het volgende jaar nog zelfs een hooger beloop zal moeten aanwijzen. — Ook is het mij onverschillig, of ik onder den naam van begrooting de uitgaven voor de laatste zes maanden toestem, of onder den naam van krediet-wet; omdat, de begrooting voor het volgende jaar geheel anders moetende zijn en zelfs bij hoofdstukken moetende gestemd worden, deze begrooting geene beginselen kan daarstellen of schrenden, dat ik alzoo in de gegeven omstandigheid in de begrooting zelve geene middelen tot verwerping derzelve zoude hebben gevonden, maar wel het constitutionele middel heb gezien en gevonden, om de regering weg te leiden en den terugkeer op den verkeerden weg onmogelijk te maken; en wanneer ik mij nu herinner dat de regering tot de ministeriële verantwoordelijkheid is toegetreden, dat wij voortaan de begrooting bij hoofdstukken zullen stemmen, dat een volkomen aan allen genoegend artikel omtrent de rekenkamer in de grondwet zal worden opgenomen, dat de wet tot opheffing van het amortisatie-syndikaat reeds in behandeling is, dat de baten van de Overzeesche bezittingen, als aan den lande behoorende, zullen moeten worden verantwoord, en nog meer andere voorgestelde veranderingen zullen worden daargesteld, dan, met die waarborgen en middelen in de hand, verkrijgen ook beloften waarde, vooral, wanneer ik daarbij in aanmerking neem, dat ik, de openlegging van alles nu reeds ontvangende, toch geene middelen zoude bezitten om dit jaar reeds de daaruit moetende voortvloeijen opruimingen te doen plaats hebben, maar toch altijd daarmede tot 1841 zoude moeten wachten; — dan, zeg ik, met zoodanige middelen in de hand, en als een bewijs van toenadering ook mijnerzijds, geve ik gaarne tot de geheele ordenlijke afdoening onzer aangelegenheden nog een half jaar tijd, waar het dan toch bloot op nederkomt, en waarbij niets kan worden verloren, om, bij het einde van dit korte tijdsbestek, bekleed met de kracht welke die verkregen middelen mij zullen verleenen, in gemeen overleg met de regering, de zaken van het vaderland finaal te regelen, en zoo mogelijk de ongelegenheden uit den weg te ruimen. — En op deze wijze zal eene nieuwe, betere, en meer zekere orde van zaken voor de natie ontstaan uit oorzaken, waarvan de herinnering steeds eenen pijnelijken indruk zal achterlaten."

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 13den dezer, de Engelsche Schoener *Guiana*, Kapt. Chr. Ritchel, naar Demerarij.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.